

Las Ratitas

Detectives per un dia

Estrella Polar

Las Ratitas

Detectives per un dia

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Detectives por un día*

© del text: Itarte, 2025

© de les il·lustracions: Isabel Lozano, 2025

Assistentes de color: Rita Muñoz i Laura Puig

© de la traducció: Edicions 62, S. A., 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2025

ISBN: 979-13-87519-40-7

Dipòsit legal: B. 5.448-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

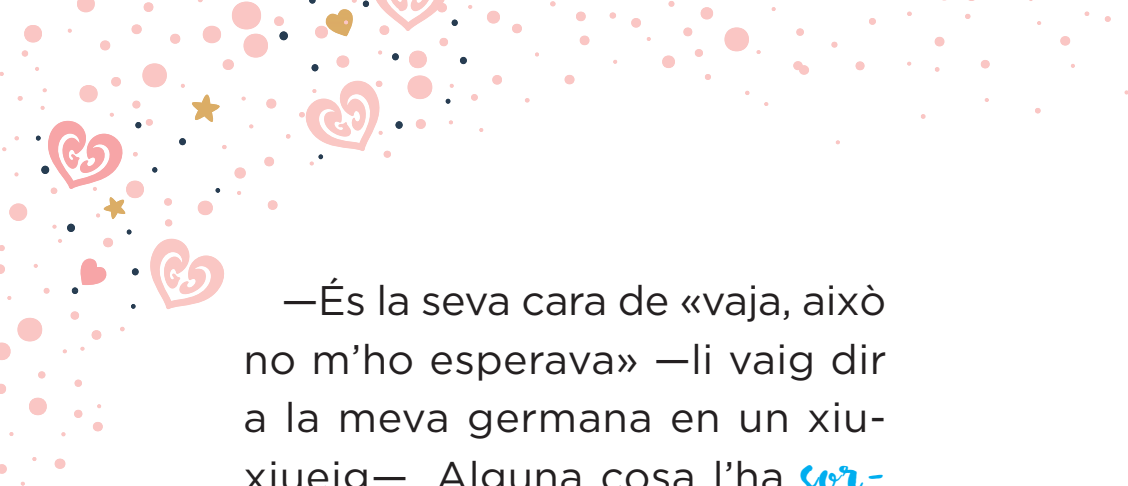
Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

—Per què fas aquesta cara, papi? —va preguntar la Claudia.

El papa feia una cara **força curiosa**, amb els llavis serrats i les celles alçades. I jo sabia què significava...

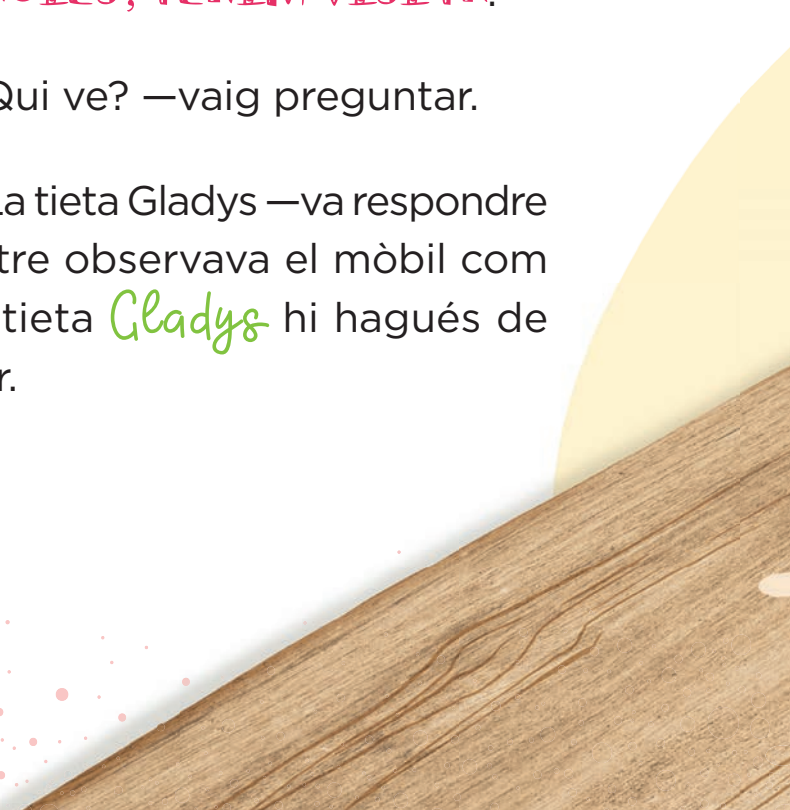
—És la seva cara de «vaja, això no m'ho esperava» —li vaig dir a la meva germana en un xiu-xiueig—. Alguna cosa l'ha **sor-près...** una cosa grossa.

El papa va deixar el mòbil sobre la taula, va seure al sofà i va dir:

—**NOTES, TENIM VISITA.**

—Qui ve? —vaig preguntar.

—La tieta Gladys —va respondre mentre observava el mòbil com si la tieta **Gladys** hi hagués de sortir.

La tieta Gladys? Vaig mirar la
meva germana, que va dir exac-
tament el que jo estava pensant:

—La tieta Gladys *és real?*

—Ens pensàvem que te l'havies inventat, *papi* —vaig afegir.

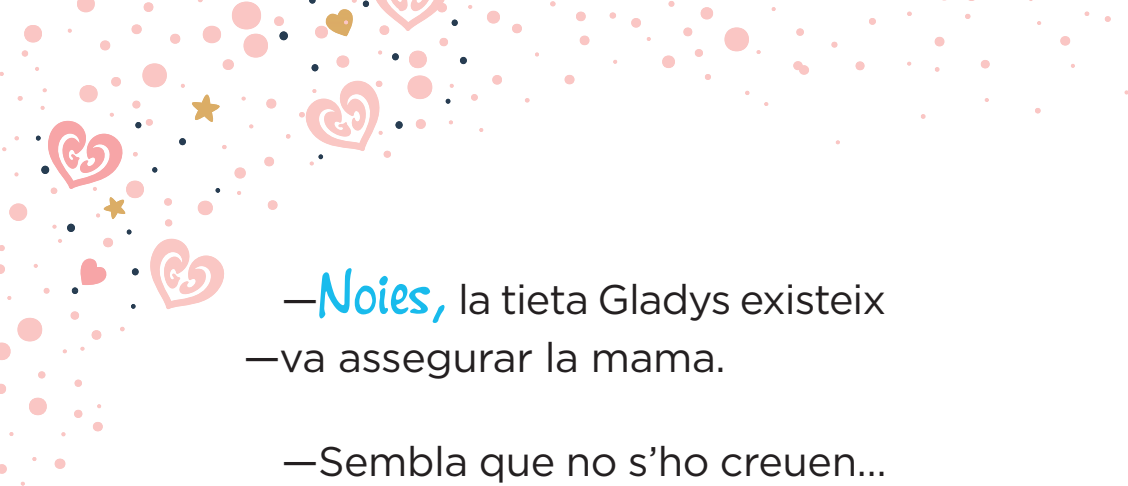
—Però, nenes, com voleu que m'inventi una tieta? —va dir ell.

—Papi, és que no sona real... Sembla un personatge de **PEL·LÍ-
CULA!** —vaig fer.

La Claudia i jo ens vam mirar i vam riure. La tieta Gladys és un *conte* que ens explicava el papa abans d'anar a dormir quan érem petites! Una senyora amb els cabells de color lila, que dirigeix una *agència de detectius* a Nova York que es diu Glad Revelation i que tota l'estona diu *«o'clock»*.

o'clock

—**Noies**, la tieta Gladys existeix
—va assegurar la mama.

—Sembla que no s’ho creuen...
Mireia, els haurem d’ensenyar
proves —va dir el papa, i va sor-
tir del menjador.

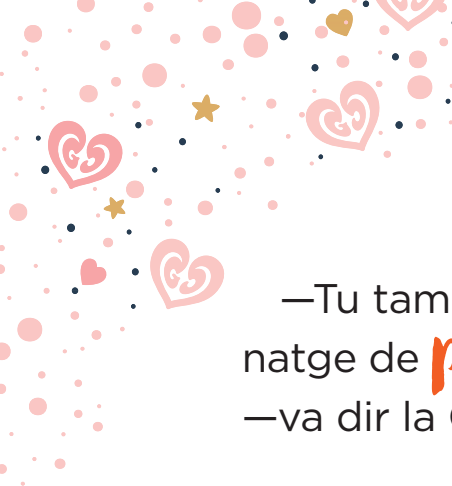
Va tornar de seguida amb un
àlbum molt gros i l’hi va donar a
la mama.

—El nostre àlbum de casament!

—va exclamar ella. Va anar passant pàgines mentre la Claudia i jo ens acostàvem per darrere i miràvem per sobre la seva espatlla. Que guapa estava vestida de blanc i amb els cabells **PLENS DE FLORS!**

—Tu també sembles un personatge de **pel·lícula**, mami
—va dir la Claudia.

El papa es va acostar i va cridar en to **TRIOMFANT** mentre assenyalava una foto.

—Tu hi veus res, Gisele? —va preguntar la Claudia.

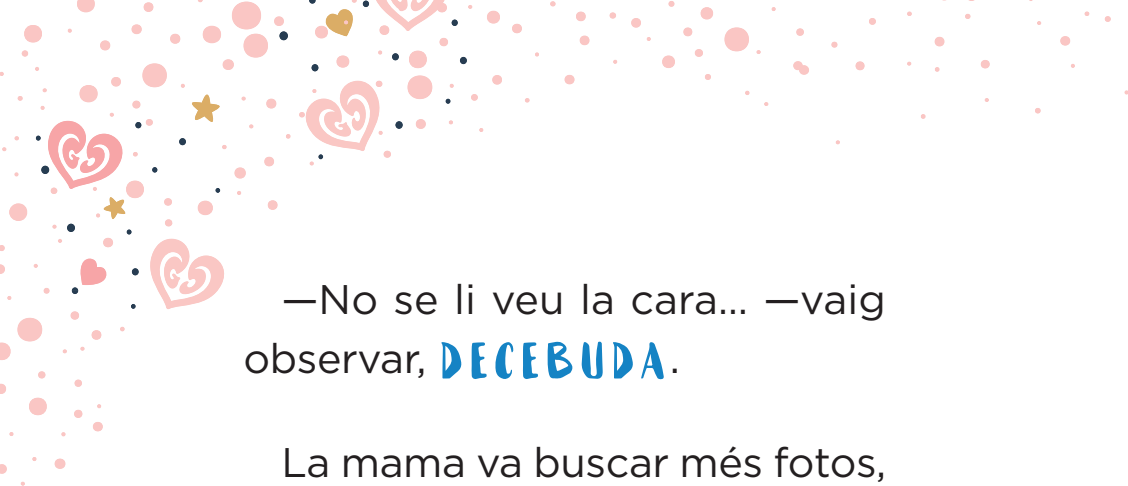
—Doncs un munt de gent...
i un **BARRET** —vaig respondre.

—Aquesta és la tieta *Gladys*
—va dir la mama, i va posar un dit
sobre el barret.

Vam intentar veure la cara que
hi havia a sota. Però entre les
ulleres de sol, l'ala del barret, la
ploma de l'ala i el monyo de
la senyora de davant, no es veia
gairebé res.

—No se li veu la cara... —vaig observar, **DECEBUDA**.

La mama va buscar més fotos, però en totes passava el mateix: una safata plena de copes, el pastís de noces, un *ventall...*, sempre hi havia alguna cosa que tapava la cara de la tieta Gladys.

—És que la tieta Gladys sempre va d'*incògnit* —ens va explicar el papa.

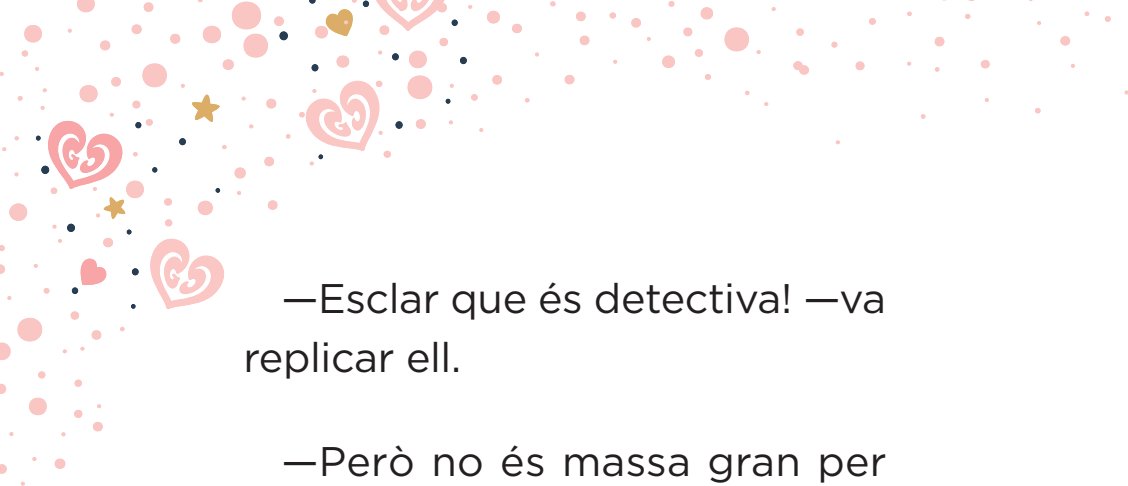
—Fins i tot en un casament? —va preguntar la Claudia.

—Sí, fins i tot en un casament.
És per la seva professió —va dir.

—No deus voler dir que és
detectiva de debò, oi? —Vaig
riure.

—Esclar que és detectiva! —va replicar ell.

—Però no és massa gran per **INVESTIGAR**? —va dir la Claudia.

—No ho sé..., l'hi podeu preguntar quan la vegeu, però crec que li semblarà una pregunta una mica **impertinent**.

—I quan arriba?

ding

El *timbre* de casa va sonar en
aquell moment, i el papa va dir:

—**ARA**.

La Claudia i jo vam córrer a obrir
la porta, i era allà. Una senyora

amb unes ulleres de sol enormes, un **mocador** i un barret sota el qual sobresortien alguns flocs de color lila.

—Hola, noies —ens va dir, i va agafar la pesada **MALETA** que hi havia als seus peus—. Encantada de coneixe-us. Soc la tieta Gladys i em moro per menjar una bona truita de patates.

La Claudia i jo ens vam mirar, al·lucinades. **LA TIETA GLADYS ERA REAL!**

